

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/4/2019
Identifikačné číslo spisu:	2509202339
Dátum vydania rozhodnutia:	22.01.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:2509202339.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne L. H., bývajúcej v K., Š. XXXX/XXA, zastúpenej spoločnosťou Roman Kvasnica a partneri s. r. o., so sídlom v Piešťanoch, Žilinská cesta 130, IČO: 36 866 598, v mene ktorej koná JUDr. Roman Kvasnica, advokát a konateľ, proti žalovanej Lakus, s. r. o., so sídlom v Piešťanoch, Hlboká 49/5002, IČO: 46 542 141, zastúpenej JUDr. Vladimírom Gembickým, advokátom v Piešťanoch, E. Belluša 6752/8, o nahradenie prejavu vôle, ktorý spor bol vedený na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 3 C 39/2009, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 11. júla 2018 sp. zn. 10 Co 116/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Právna predchodkyňa žalobkyne (matka žalobkyne) sa žalobou podanou na súde 9. marca 2009 domáhala, aby súd svojím rozhodnutím nahradil prejav vôle žalovanej uzavrieť s ňou kúpnu zmluvu, predmetom ktorej budú spoluvlastnícke podiely na nehnuteľnostiach bližšie označených v žalobe. Uviedla, že tak robí z dôvodu porušenia jej predkupného práva.

2. Okresný súd Piešťany (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 16. novembra 2016 č. k. 3 C 39/2009-151 nahradil prejav vôle žalovanej ako predávajúcej na vykonanie dvojstranného právneho úkonu so žalobkyňou ako kupujúcou, a to na uzatvorení kúpnej zmluvy v znení špecifikovanom vo výroku rozsudku (výrok I.) a rozhodol, že žalobkyňa má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.). Rozhodol tak majúc za to, že žaloba bola v celom rozsahu dôvodná. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že Z. H. ako predávajúci a žalovaná ako kupujúca uzatvorili 8. marca 2006 kúpnu zmluvu, na základe ktorej žalovaná nadobudla vlastnícke právo k spoluvlastníckym podielom na nehnuteľnostiach označených v rozsudku. Uviedol, že zmluvné strany si už pri uzatváraní kúpnej zmluvy boli vedomé zákonného predkupného práva ostatných podielových spoluvlastníkov predmetných nehnuteľností v zmysle § 140 Občianskeho zákonníka (Čl. IV., bod 3. kúpnej zmluvy). Z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by predávajúci pred uzatvorením kúpnej zmluvy so

žalovanou umožnil žalobkyni (resp. jej právnym predchodcom) realizáciu zákonného predkupného práva tým, že by postupoval v zmysle § 140 Občianskeho zákonníka, t. j. ponúkol svoj podiel na veci na kúpu ostatným spoluvlastníkom. Dôvodil, že právna predchodkyňa žalobkyne (ktorá nadobudla spoluvlastnícky podiel na predmetných nehnuteľnostiach dedením po manželovi D. H. ku dňu jeho smrti) mala ako oprávnená spoluvlastníčka z predkupného práva pri porušení povinností zo strany predávajúceho na výber tri zákonné možnosti, a to a/ domáhať sa vyslovenia relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy, b/ domáhať sa voči žalovanej, aby jej predaný spoluvlastnícky podiel ponúkla na kúpu za rovnakých podmienok, za ktorých ju kúpila od predávajúceho ako zviazaného z predkupného práva, c/ ponechať si predkupné právo, ktoré však začne pôsobiť až voči nadobúdateľovi podielu. Právna predchodkyňa žalobkyne si vybrala druhú možnosť, avšak žalovaná na jej výzvu z 3. marca 2009 na ponúknutie spoluvlastníckych podielov k dotknutým nehnuteľnostiam k predaju nereagovala. Právny názor žalovanej, že v zmysle § 604 Občianskeho zákonníka predkupné právo neprechádza na dediča oprávnenej osoby, t. j. že v danom spore predkupné právo neprešlo na žalobkyňu, označil za nesprávny. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 11. júla 2018 sp. zn. 10 Co 116/2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.) a rozhodol, že žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II.). Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 CSP doplnil, že otázka možnosti použitia všeobecnej úpravy o predkupnom práve (§ 602 až § 606 Občianskeho zákonníka) na vzťahy vyplývajúce z úpravy vecného predkupného práva (§ 140 Občianskeho zákonníka) je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ustálená, pričom poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 115/2011, 3 Cdo 262/2009, 4 Cdo 334/2009 a 5 Cdo 211/2009. Pri rozhodovaní vychádzal aj z právneho názoru dovolacieho súdu vyslovenom v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 209/2010, podľa ktorého smrťou spoluvlastníka prechádza jeho spoluvlastnícke právo na dedičov a tí sa súčasne stávajú zo zákona aj nositeľmi predkupného práva. Odvolacie námietky žalovanej týkajúce sa absencie aktívnej vecnej legitimácie žalobkyne v konaní, neunesenia dôkazného bremena žalobkyňou a nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodné. Nestotožnil sa s argumentáciou žalovanej, že nemohla realizovať pôvodné zákonné predkupné právo, keďže v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy bol na liste vlastníctva evidovaný zomrelý právny predchodca žalobkyne D. H.. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 386/2012, podľa ktorého ku dňu smrti právneho predchodcu sa jeho dedičia stávajú aj nositeľmi zákonného predkupného práva, pričom nie je podstatné, že osoby dedičov v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy neboli zapísané v katastri nehnuteľností ako spoluvlastníci nehnuteľností, pretože zápis do katastra nehnuteľností má len deklaratórnu povahu. Na základe uvedeného uzavrel, že „v čase uzavretia predmetnej kúpnej zmluvy bola právna predchodkyňa žalobkyne spoluvlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti, teda aj nositeľkou predkupného práva, i osobou oprávnenou z hmotného práva, o ktoré v konaní ide a vzhľadom na majetkovú povahu nárokov vyplývajúcich z porušenia predkupného práva sa dedením stala aktívne legitimovanou v konaní aj žalobkyňa. Keďže zmluvné strany museli vedieť, že nevlastnia celú nehnuteľnosť a že spoluvlastníkmi musia byť aj ďalšie osoby, pred uzavretím právneho úkonu mal prevodca povinnosť zistiť, kto je ďalším spoluvlastníkom nehnuteľnosti. V konaní však nebolo preukázané, že k splneniu ponukovej povinnosti vôbec došlo a že predkupné právo spoluvlastníka bolo pred prevodom rešpektované. V dôsledku toho boli naplnené zákonom stanovené dôsledky nerešpektovania zákonného predkupného práva a jedným z nich je aj právo domáhať sa nahradenia prejavu vôle voči nadobúdateľovi spoluvlastníckeho podielu.“ O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“). Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie podala z dôvodu procesnej vady zmätočnosti konania a tvrdila, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na

spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) a zároveň z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Tvrdila, že k porušeniu jej práva na spravodlivý proces došlo najmä z dôvodu „nesprávnej aplikácie právnych predpisov súdom a jeho ústavne neakceptovateľným hodnotením dôkazov, ako aj svojvoľného a protirečivého hodnotenia dôkazov, vykladaných vždy v neprospech žalovanej strany.“ Namietala, že súd sa dostatočne nezaoberal jej tvrdeniami. Poukázala na skutočnosť, že žalobkyňa počas konania žiadnym spôsobom nepreukázala porušenie jej predkupného práva, resp. porušenie predkupného práva jej právneho predchodcu a ani netvrdila, že by to bola žalovaná, ktorá porušila jej predkupné právo. Zastávala názor, že v tomto prípade nie je aplikácia tzv. negatívnej dôkaznej teórie akceptovateľná. V súvislosti s právnym posúdením veci skonštatovala, že otázka možnosti použitia všeobecnej úpravy o predkupnom práve (§ 602 až § 606 Občianskeho zákonníka) na vzťahy vyplývajúce z úpravy vecného predkupného práva, je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ustálená a sudy nižších inštancií nezistili dôvod pre odklon od doterajšieho výkladu. Vo vzťahu k rozhodnutiam najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 115/2011, 3 Cdo 262/2009, 4 Cdo 334/2009 a 5 Cdo 211/2009, na ktoré odvolací súd vo svojom rozhodnutí poukázal, uviedla, že „všetky tieto uznesenia však aplikujú analógiu legis § 602 až § 606 O.z. na § 140 O.z. len výlučne v prípadoch, kde sú všetci účastníci živí, t.j. absentuje prvok dedenia predkupného práva, špecifický pre tento konkrétny prípad. Žalobkyňa sa domáha ochrany svojho vecného práva aplikáciou normy upravujúcej záväzkové vzťahy, ktorá dedenie v obligačných vzťahoch zákon nepripúšťa. Dedič dediča tu využíva právo, ktorého dedenie Občiansky zákonník explicitne v ust. § 604 vylučuje. Je preto otázkou, prečo z aplikácii „analógie legis“ ustanovení §§ 602 - 606 bolo konajúcimi súdmi v rozpore s judikatúrou vynechané ustanovenie § 604 podľa ktorého predkupné právo neprechádza na dediča oprávnenej osoby a nemožno ho previesť na inú osobu.“

5. Žalobkyňa sa k dovolaniu nevyjadrila.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa

vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolateľka podala dovolanie z dvoch dovolacích dôvodov.

12. Prvým uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania je vada zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

15. Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

16. Dovolateľka vyvodzovala procesnú vadu konania uvedenú v § 420 písm. f/ CSP z nesprávnej aplikácie právnych predpisov súdom. Najvyšší súd v tejto súvislosti poznamenáva, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa strane sporu neznemožňuje právnym posúdením (pozri R 54/2012 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Ani po 1. júli 2016 neexistuje žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia vecí na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (R 24/2017).

17. S poukazom na námietku dovolateľky týkajúcu sa „svojvoľného a protirečivého hodnotenia dôkazov“, resp. nedostatočného zistenia skutkového stavu veci dovolací súd uvádza, že v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľov týkajúce sa nedostatkov v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosti hodnotenia výsledkov dokazovania. Najvyšší súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru odvolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania účinnej od

1. júla 2016 nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

18. Pretože konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľkou namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu prípustnosti jej dovolania z hľadiska druhého uplatneného dôvodu.

19. Dovolaťka vyvodzovala prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a tvrdila, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Namietala, že súdy v danom prípade na zákonné predkupné právo upravené v § 140 Občianskeho zákonníka analogicky neaplikovali (aj) § 604 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého predkupné právo neprechádza na dediča oprávnenej osoby a nemožno ho previesť na inú osobu. Argumentovala, že žalobkyňa v danom spore využíva právo, ktorého dedenie § 604 Občiansky zákonník explicitne vylučuje.

20. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože ňou nastolená právna otázka už bola v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu riešená.

21. Právna úprava vecného predkupného práva je obsiahnutá v § 140 Občianskeho zákonníka. Nakoľko Občiansky zákonník neobsahuje ďalšiu úpravu vecného predkupného práva a ani priamo neodkazuje, že na toto právo z hľadiska obsahu, účinkov a výkonu treba aplikovať ustanovenia o zmluvnom predkupnom práve, nič nebráni tomu, aby sa podľa analógie legis (§ 853 Občianskeho zákonníka) aj na tieto právne vzťahy primerane použila všeobecná právna úprava o predkupnom práve zaradená do ôsmej časti druhej hlavy druhého oddielu v § 602 až § 606. Uvedené možno vyvodiť aj z § 603 ods. 2, ktorý priamo umožňuje predkupné právo dohodnúť aj ako vecné právo (Vojčík, P. a kolektív. Občiansky zákonník, stručný komentár. Bratislava: IURA EDITION, spol. s r. o., 2008, s. 326). Primeranosť aplikácie označených ustanovení sa prejaví napríklad v tom, že na zákonné predkupné právo nemožno použiť ustanovenie § 604 Občianskeho zákonníka upravujúce prechod predkupného práva (Krajčo, J.: Občiansky zákonník pre prax (komentár). Judikatúra NS SR, NS ČR, ESD, ESĽP, II. zväzok. Bratislava : EUROUNION, 2015, s. 1292).

22. Otázku možnosti analogicky aplikovať § 604 Občianskeho zákonníka na zákonné predkupné právo riešil dovolací súd v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 209/2010 (R 26/2011). V uvedenej veci dovolací súd ustálil, že odvolací súd vyslovil nesprávny právny záver o existencii prekážky konania danej tým, že po smrti pôvodnej žalobkyne nebolo možné pokračovať v konaní s jej dedičom. Tento záver odôvodnil ustanovením § 604 Občianskeho zákonníka interpretujúc ho (nesprávne) tak, že na dediča pôvodnej žalobkyne neprešli nároky z porušenia jej zákonného predkupného práva vyplývajúceho z § 140 Občianskeho zákonníka. Dovolací súd túto právnu otázku jednoznačne posúdil tak, že „ustanovenie § 604 Občianskeho zákonníka sa vzťahuje iba na predkupné právo, ktoré nemá vecnú povahu a pôsobí len medzi účastníkmi zmluvy zakladajúcej záväzok. Uvedené ustanovenie sa netýka predkupného práva vecnej povahy vyplývajúceho z § 140 Občianskeho zákonníka. Smrťou spoluvlastníka prechádza jeho spoluvlastnícky podiel na dedičov, ktorí sa zo zákona stávajú nositeľmi predkupného práva.“

23. Vzhľadom na nedávnu zhodnú relevantnú právnu úpravu predkupného práva dovolací súd podporne poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 20. októbra 2011 sp. zn. 33 Cdo 3982/2009, v ktorom vyslovil záver, že ustanovenie § 604 Občianskeho zákonníka sa v prípade zákonného predkupného práva podielových spoluvlastníkov nepoužije.

24. Majúc na zreteli uvedené, dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dovolací súd poznamenáva, že prípustnosť dovolania v danej veci by nebolo možné vyvodiť ani z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, pretože sa odvolací súd pri riešení vyššie uvedenej právnej otázky neodklonil od ustálenej

rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

25. Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie v danej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

26. Žalobkyňa bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP), trovy dovolacieho konania jej však najvyšší súd nepriznal, nakoľko jej žiadne preukázateľné nevznikli.

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.